

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Polkomtel sp. z o.o.

Verwerende partij: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

in tegenwoordigheid van: Orange Polska S.A., voorheen Telekomunikacja Polska S.A.

Dictum

- 1) Artikel 28 van richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronischecommunicatienetwerken en -diensten (universeledienstrichtlijn) moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat kan bepalen dat een exploitant van een openbaar elektronischecommunicatienetwerk ervoor moet zorgen dat alle eindgebruikers van zijn netwerk in die lidstaat — en niet enkel eindgebruikers uit andere lidstaten — toegang hebben tot niet-geografische nummers.
- 2) De artikelen 5, lid 1, en 8, lid 3, van richtlijn 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronischecommunicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (toegangsrichtlijn), in samenhang met artikel 28 van richtlijn 2002/22, moeten aldus worden uitgelegd dat zij het mogelijk maken dat een nationale regelgevende instantie in het kader van de beslechting van een geschil tussen twee exploitanten aan een ervan de verplichting oplegt ervoor te zorgen dat eindgebruikers toegang hebben tot diensten met gebruikmaking van niet-geografische nummers die worden verricht in het netwerk van de andere exploitant, en krachtens artikel 13 van richtlijn 2002/19 regels voor de tariefstelling voor deze toegang tussen deze exploitanten vaststelt zoals die aan de orde in het hoofdgeding, mits deze verplichtingen objectief, transparant, evenredig en niet-discriminerend zijn, gebaseerd op de aard van het geconstateerde probleem en gerechtvaardigd in het licht van de doelstellingen genoemd in artikel 8 van richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronischecommunicatienetwerken en -diensten (kaderrichtlijn), en de in de artikelen 6 en 7 van deze richtlijn voorgeschreven procedures, in voorkomend geval, in acht zijn genomen. Het staat aan de nationale rechter een en ander na te gaan.

(¹) PB C 431 van 1.12.2014.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 april 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Højesteret — Denemarken) — Dansk Industri (DI), als lasthebber van Ajos A/S/ Nalatenschap van Karsten Eigil Rasmussen

(Zaak C-441/14) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Sociale politiek — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Richtlijn 2000/78/EG — Verbod van discriminatie op grond van leeftijd — Nationale regeling die in strijd is met een richtlijn — Mogelijkheid voor een particulier de Staat aansprakelijk te stellen wegens schending van het Unierecht — Geschil tussen particulieren — Afweging van verschillende rechten en beginselen — Rechtszekerheidsbeginsel en beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen — Rol van de nationale rechter)

(2016/C 211/13)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Højesteret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Dansk Industri (DI), als lasthebber van Ajos A/S

Verwerende partij: Nalatenschap van Karsten Eigil Rasmussen

Dictum

- 1) Het algemene verbod van discriminatie op grond van leeftijd, zoals dat concreet gestalte heeft gekregen in richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep, moet aldus worden uitgelegd dat het zich, ook in een geschil tussen particulieren, verzet tegen een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, volgens welke een werknemer geen recht op een ontslagvergoeding heeft wanneer hij recht heeft op een door de werkgever betaald ouderdomspensioen op grond van een pensioenregeling waartoe hij voor het bereiken van zijn vijftigste levensjaar is toegetreden, ongeacht of de werknemer ervoor opteert op de arbeidsmarkt te blijven dan wel met pensioen te gaan.
- 2) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat een nationale rechterlijke instantie die uitspraak dient te doen in een binnen de werkingssfeer van richtlijn 2000/78 vallend geding tussen particulieren, bij de toepassing van de bepalingen van haar nationaal recht die bepalingen in overeenstemming met die richtlijn dient uit te leggen, of, wanneer een dergelijke richtlijnconforme uitlegging onmogelijk blijkt te zijn, elke met het algemene verbod van discriminatie op grond van leeftijd strijdige bepaling van dat nationale recht, zo nodig, buiten toepassing dient te laten. Aan deze verplichting kan niet worden afgedaan door het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen en evenmin door het feit dat de particulier die meent schade te hebben geleden door de toepassing van een met het Unierecht strijdige nationale bepaling, de mogelijkheid heeft om de betrokken lidstaat aansprakelijk te stellen wegens schending van het Unierecht.

(¹) PB C 421 van 24.11.2014.

Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 7 april 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden — Nederland) — Johannes Evert Antonius Massar/ DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

(Zaak C-460/14) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Rechtsbijstandverzekering — Richtlijn 87/344/EEG — Artikel 4, lid 1 — Vrije keuze van advocaat door de verzekeringnemer — Gerechtelijke of administratieve procedure — Begrip — Door een bestuursorgaan aan een werkgever verleende vergunning om een arbeidsovereenkomst op te zeggen)

(2016/C 211/14)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Johannes Evert Antonius Massar

Verwerende partij: DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

Dictum

Artikel 4, lid 1, onder a), van richtlijn 87/344/EEG van de Raad van 22 juni 1987 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de rechtsbijstandverzekering, moet aldus worden uitgelegd dat het in die bepaling bedoelde begrip „administratieve procedure” mede omvat een procedure die ertoe leidt dat een bestuursorgaan de werkgever vergunning verleent, de voor rechtsbijstand verzekerde werknemer te ontslaan.

(¹) PB C 448 van 15.12.2014.